

[Justitsministeren.]

arbejde, vilde der ikke være megen Grund til at indanke denne Afgørelse for Højesteret.

Saa siger det ærede Medlem, at Mistilliden til Justitsministeren bundet i, at jeg har ønsket at faa Straffelovstillægget revideret og har nedsat et Udvalg til at forbedre dette. Her tror jeg, at det ærede Medlem er komplet i Strid med den almindelige offentlige Mening i dette Land. Det ærede Medlem kan blot læse den danske Presse igennem i Dagene efter, at jeg havde nedsat Udvalget, og han vil da se, hvorledes Bladene af alle Partifarver, ja, saa godt som hele den danske Presse anerkendte, at selvfølgelig var det det eneste rigtige, jeg havde gjort. Ogsaa her i Salen er der adskillige Medlemmer, der uden at ville lægge nogen Kritik for Dagen over for den tidligere Justitsminister eller over for det Arbejde, der blev udført af Rigsdagen, da denne Lov blev vedtaget — saaledes det ærede Medlem Hr. Christas Møller, det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard, det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen i øvrigt ogsaa — har givet Udtryk for, at der er ikke noget underligt ved, om der var noget at revidere ved denne Lov, og saa bør man selvfølgelig se at faa det revideret. Jeg tror derfor, at det ærede Medlem er gaaet helt galt i Byen, naar han taler om, at mit Forslag om Undersøgelse af Ønskeligheden af en Revision af Loven skulde have været Grundlag for Mistillid til mig, og jeg tror ogsaa, det ærede Medlem er galt i Byen, naar han mener, at der hersker Mistillid til mig. Jeg har hidtil kun mødt en stærk Atmosfære af Tillid fra alle Kredse undtagen det ærede Medlems Kreds.

Endelig sagde det ærede Medlem, at han vilde ønske, han kunde faa Plads i „Land og Folk“ til at trykke min Tale, men han var bange for, at Papirmangelen hindrede det. Ja, der er et gammelt Ord, der siger, at hvor der er en god Vilje, er der ogsaa en Vej fremad, og jeg kan ikke tænke mig andet, end at, naar det ærede Medlem rigtig lægger sig i Selen, og naar han selv mener, det vil være saa nyttigt for „Land og Folk“s Læsere at læse min Tale, vil det ogsaa nok lykkes det ærede Medlem at faa Plads til den, og jeg vil takke ham for det, om det maatte lykkes ham.

Statsministeren (Knud Kristensen): Jeg beklager, at det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft kom med den Udtalelse, at jeg tilsyneladende havde givet Foreningen af 6. Maj blaåt Stempel. Jeg har i det hele taget ikke givet mig af med at give denne Forening noget Stempel. Jeg har modtaget

Folk, som har oplyst, at de har dannet en Forening af 6. Maj. Jeg har hørt paa de Beklagelser, de har fremført, og hørt om den Opgave, som de vilde søge at løse. Jeg har sagt, at denne Opgave har jeg ikke noget at indvende imod, og i mange Tilfælde syntes jeg, at det kunde være en nyttig Opgave. Endelig har jeg sagt til dem, at hvis de skulde løse en saadan Opgave, skulde de gaa lidt stille med Dørene, det vil sige, at saa skulde de ikke give sig af med politisk Virksomhed. Hvad er der i denne Fremgangsmaade fra en Ministers Side, som det ærede Medlem anser for at være forkert? Hvis det er forkert, saa foretager jeg mig næsten ved hver Modtagelse, jeg har, forkerte Handlinger, fordi jeg hører paa Folk, uanset om jeg er aldrig saa uenig med dem, og hvis det drejer sig om en Virksomhed eller noget, de har med at gøre, saa siger jeg min Mening derom, og hvis jeg finder, at de staar i Fare for at gøre noget, der er forkert, ja, saa tillader jeg mig ogsaa somme Tider at sige min Mening herom. Er der da virkelig noget forkert i dette? Jeg kan ikke se det, og jeg tror, at det ærede Medlem, naar han nu giver Udtryk for, at jeg tilsyneladende giver dem blaåt Stempel, hæfter sig ved den Gengivelse af mine Udtalelser og navnlig den Omtale af mine Udtalelser, ikke mindst i Overskrifterne, som forskellige Blade og da navnlig „Land og Folk“ har bragt. Men det kan jeg ikke hæfte for.

Til det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen skal jeg blot sige, at han benægtede at have udtalt sig eller ville udtale sig paa det danske Folks Vegne. Ikke desto mindre gentog han i sin sidste Tale en Vending, hvor han gav Udtryk for, hvad hele Befolkningen mente om mig og min Tale. Det tror jeg, det ærede Medlem skulde afholde sig fra, det har han slet ikke Mandat til at udtale sig om.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om 21 Aars Valgretten, saa blev den jo ikke indført; det Forslag, som Regeringen havde forelagt, blev vedtaget. Selvfølgelig kunde Rigsdagen — og det var der ingen, som bestred dens Ret til — gennemføre, hvad den vilde, men naturligvis saadan, at den selv tog det fulde og hele Ansvar derfor, det vil sige, at Regeringen ikke mente at kunne medvirke til denne Sags Gennemførelse paa det daværende Tidspunkt og under de daværende Forhold, og det er efter min Mening absolut ikke i Strid med Folketingets Suverænitet paa disse Omraader.

Endelig vil jeg gerne sige til det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard, at jeg skal